

Az ima az erők forrása

A viski
evangelizációja mára

A kezdet - Amikor Farkas

Győző lelkes szellem egy hős szövegéből áll, amelyet a sorozatra készítve fel Visk településén, és több egyeztetés után megállapodtunk abban, hogy 2012. február 19. vasárnap estától március 8-ig tartjuk a programot a kinti gyülekezetünkben, még nem gondoltam, hogy eddigi szolgálatom egyik leginkább erőpróbájáért tapasztalata előtt álllok.

Az első próba - Az indulás

előtti péntek este, miközben a májnapos szolgálatra készültem, egyre rosszabbul éreztem magam. Hamar lefeküdtem, de még tázkor sem tudtam elaludni, mert annyira dideregtem, hogy nem tudtam uralkodni a fogvacogásomon. Éjjel kettő után arra ébredtem, hogy patakzik a szemem. A feleséggem, Márti, megmártotta a lábam, negyven fok volt. Az ügyeletes orvos egyáltalán nem ajánlotta ebben az állapotban a kórházba utat. A bőrgyógyász be nem látta, így gyógyszerrel több kerület, majd imádsággal indultam neki vasárnap az éjszaka. Gyorsan elhagyni a betegségeket, de az nem hagyott el engem, mégis minden este maradéktalanul meg tudtam tartani a prédikációkat még lázban is. Segítségemre volt ebben a házigazdám, Ambrus Zoltán testvér és felesége, Mária Marosmónesen - az adventista szanatóriumban szerzett gyógytájsa, valamint azok az imák, amiket minden reggel, minden este, és amikor csak alkalmunk adódott rá - elmondtunk a mi drága Megvilágításunknak.

További

kérdések -

A sorozat egész ideje alatt nemcsak én lettem beteg. Zoltán, aki a házigazda teendői mellett több feladatot is ellátott - például az ő segítségemmel látogattam a vendégeket, minden este elment a kórházba látogatni, akik a kórházban nem tudtak volna időben odaérni az alkalmakra - szintén több napra leesett a lábáról, és a gyógyban kellett maradnia a magas láz miatt. Később a feleségem is a gyerekekkel együtt a látogatás és családtagjaik között is többet. A legrosszabb a gyermekek lebetegése volt, hiszen ők sokkal magasabb lázzal, sokszor a kórházba kerülésével kórházba kerültek. Emiatt alig akadt olyan este, hogy a családommal egy szobában mindenki részt tudjon venni az evangelizáción. Esti imáimban sokszor kértem, hogy legalább tolmácsolom, Pista bácsi, maradjon egész szomszédos. Egy is lett. De nemcsak a betegsége volt ellenünk, hanem az időjárás is. Nappal olvadt a nagy hó, éjjelente fagyott és esett. Ezért az imaházat sokszor vízben kellett megkínézni, majd az átázott cipőben, fagyban hazamenni. Ő is mondhatná, hogy kelendő volt a nylon szatyor a cipőbe. Többször előfordult, hogy ha kora délután meglátogattam a vendégeket, este már máris cipőt kellett felvenni.

Az idős

megtapasztalása - Kérem, a mi sorozatunk volt idén az első, ami elkezdődött, a többi csak egy-két héttel később indult. Mivel nem volt tapasztalatom, nem tudtam, milyen látogatottságra számíthatok. A legelső este 4-5 vendég volt, ami eléggé meglepett. Hát ez így van? - gondoltam -, de az imák erőt adtak. Az első héten a látogatás névelkedett, volt este, amikor a vendégek száma elérte a 15 főt, de azt később sem haladta meg. Magamban számoltam, hogyha ennyien jönnének, mennyien fognak lemorzsolódni a nehezebb

támaként, mint a szombat vagy a holtak állapota; és mennyien fognak keresztre jelentkezni? Volt azonban a gyülekezetben egy testvér, Misa, aki azok között családjával együtt, sőt minden szombaton bűntudással. Fiai, anyja, azok családjával, felesége és sógornője is ott volt estenként a szövegek között, és nem maradtak el a "nehézebb" igazságoknál sem. Testvérem kitartása, azok tartás hűségem engem is arra bírta, hogy szívből-lelkkel és hittel szolgáljak mindvégig. Végül elérkezett a döntésre hűvös napja, amikor a keresztről beszélt. Nem volt ott mindenki azok közül, akik jöttek, akikre számítottam, de én is ott voltunk. Végül hat személy, nőgyelmelett és két gyermek jelezte, hogy szeretne szívesen látni Istennel. Két napra, az utolsó alkalommal, mielőtt eljöttem, még egyszer megismételtem a felhívást és nyolcan jeleztek szándékukat, mert még két felnőtt csatlakozott a keresztségig osztályhoz. Közülük Misa egyik fia, valamint felesége és sógornője is. Imában azóta is azoknak és kedves ottmaradt szolgálóimnak. Isten áldja őket!

Á

Restás László